

Kántor Zsolt

Egó, legó

Tandori Dezsőnek

*Kerubok lépik el a színpadot.
Szeráfok is repkednek ott.
Felzúg a Legott egy fagott.
A dirigens laptopja lefagyott*

*Befőtt üvegén keresztül
Néz a néző: csupa doxa.
A szubrett a krupiet dobta.
Nincs idő érve, okra.*

*A darab kottája ostya.
A gyanta lefolyik a tokba.
Legalul, valami titokra.
Csupa ragacs a rokka.*

A pillanat

„Mikor a sötét gondok hangja hallgat”,
És az ég csupa bogáncs:
Mindenütt retró és hamis románc.
Egy könyvtestre hajtom fejem: hallgat.

S a zaj lüktetve-hullámozva szaggat
És fűnyírókkal telnek meg a kertek
Bennem éppen vágya van a rendnek
Csak egy pillanat: csak egy ablak

S mikor az alkony, a Nappal rolója
Lezuhan nagy csörömpöléssel,
Lelkemben megszólal egy kongó

Sűrű a róna.
Az ember képzeletben a parkot rója.

Köss ki, Óda!

Mint Nyelv

Most ragok, füvek peregnek fülemre,
Ahogy elképzelem a nagy Beszédet,
Amiből, mint Nyelv, kinézek.

Ez a kert míves, cizellált büszkeség,
Anyag megy át Benne savba, érzelembe,
Átvált a szó **én**be, értelembe.

Filézem, analizálok, amit kihalásztam
Álmos hálóm, az elme, visszabeszél.
Nagy Ho-hó, Horgász a Szél.

A Lélek, Károli Gazsi Szelleme int, legyint,
Markát mutatja, ömlik a fény belőle.
Ez az Idő, mondja. Mellékes- vagy Fő-e?

Mint egy hóesést, a mámor telehint.
Gyere ki belőlem, biblikus óda.
Az egész Idő vagy – Vagy csak egy Óra?
Jobb lesz neked odakint.

Elkékülsz Tükör? Trükk, akár a tócsa

Korpuszkula

*Az ige kibújik a beszédből,
Elkezdő megvarrni, ami szakad.
Kinézek az ablakon, a Regényemből,
Mintha a tó közepe süllyedne be.*

*És örvénylik a szintagma, a metonímiák
Kis papírgalacsinok.
Egy rózsza fekszik a zongorán.
Pianínó, Fekete Erdő.*

*Hárfák lépik el a színpadot.
A Bábok szövege lézerháló.
De kütüremkedik a szívdobogás
A durva dramaturgia alól.*